

JØDE-DREVNE KONCENTRATIONS -LEJRE I SOVJETUNIONEN

Af
Dr. Hermann Greife
High School Instructor, Berlin

Oversat til dansk fra den amerikanske udgave
oversat af B. Warkentin, Kitchener, Ontario
1937

(26 originale illustrationer)

DEFENDER PUBLISHERS
Wichita, Kansas

Indholdsfortegelse

	Side
Til vore amerikanske læsere – af oversætteren	3
Forord - af forfatteren.....	4
Kapitel 1 Udryddelse af Ruslands værdifulde nationale elementer gennem jødedom.....	5
Kapitel 2 Tvangsarbejdernes oprindelse	11
Kapitel 3 De eksileredes skrig efter forløsning	18
Kapitel 4 Opdelingen af tvangsarbejdere	20
Kapitel 5 Opførelsen af Hvidehavskanalen	22

*

Forkortelser

SWC - "Stalin White Sea Canal" (Stalins Hvidehavskanal) er titlen på officiel publikation, der omhandler opførelsen af Hvidehavskanalen, udsendt af Moskva i 1934.
Alle illustrationer er fra ovennævnte publikation, med mindre andet er anført.

FØRSTE UDGAVE, JANUAR 1937.
ANDEN UDGAVE, JANUAR 1937.

*Pris 25 cent
Fem kopier \$1.00*

Til vore amerikanske læsere

HVAD foregår der i Rusland? Er kommunismen en fiasko - en succes?

Disse spørgsmål bliver stillet af millioner af amerikanere i dag. De læser mærkværdige modstridende beretninger om de økonomiske og politiske forhold i Sovjetrusland.

I dag læser de om så kolossale tekniske formåener, at selv de i Amerika synes overskygget.

Dagen efter læser de om en generel fødevaremangel, altså hunger, eller oprør og skyderier. Andre erklæringer af en mere afbalanceret karakter fremhæver påståede indrømmelser, angiveligt fra den sovjetiske regering til fordel fra de demokratiske principper.

Men alle disse rapporter synes at mangle oprigtighed - de efterlader læseren med et indtryk af, at forfatterne på en måde ikke var uden fordomme. Og jo flere selvmodsigende rapporter, der læses, desto mere indhyllet og mystisk bliver Sovjetunionen - desto større er lysten til at lære sandheden.

Sande fakta kan aldrig erhverves fra lejlighedsvis besøgendes personlige meninger. Det var derfor nødvendigt at ty til andre mere pålidelige kilder for at svare rigtigt på de spørgsmål, der findes hos folket. Og disse kilder blev fundet i kommunisternes egne aviser og officielle optegnelser.

Følgende udtømmende materiale, som er taget fra USSR's forskellige publikationer, præsenterer et fremragende indblik i de faktiske forhold i verdens første marxistiske stat, efter atten års eksistens. Og denne førstehåndsinformation er, i sin grusomme nøgenhed, så overbevisende, som den er ubestridelig. Den vil fjerne enhver tvivl om USSR's, og dets jødiske lederes, sande karakter.

Det er med stor glæde, at jeg benytter lejligheden til at præsentere denne oversættelse, i et forsøg på at udfordre alle sande amerikanere til at give stærk og uforbeholden støtte til at afværge faren ved kommunismen - moderne tids største ondskab og ødelægger af menneskerettigheder, kristendom og civilisation.

Som en person født i Rusland, og for hvem det lykkedes at flygte fra Sovjet, er jeg selvsagt opsat på at få den faktiske sandhed udbredt.

Kitchener, January 1937

B. Warkentin

Forord

VERDEN i dag er forholdsvis velinformeret om Sovjetunionens tvangsarbejders skæbne. Men viden om koncentrationslejrene, hvor forholdene er så grusomme, at det næsten er utroligt, er begrænset. Mange mennesker har svært ved at indse, at denne tingenes tilstand kan eksistere i det tyvende århundrede.

Dette forklarer, hvorfor beskrivelserne af tvangsarbejde i Sovjetunionen undertiden modtages med skepsis.

Denne efterforskningspræsentation er derfor udelukkende baseret på faktiske rapporter fra den regeringskontrollerende sovjetiske presse og officielle statslige registre. Fotografierne er også taget fra officielle sovjetiske kilder og giver derved alle en mulighed for selv at bekræfte fortolkningerne.

Vi ønsker at påpege, at alle illustrationer i denne brochure er sande gengivelser af originaler, som de medvirkede i den officielle sovjetiske publikation: "Stalin White Sea Calan" eller i sovjetiske aviser.

Det er ikke vores mål at fremlægge en komplet og gennemgribende redegørelse for det faktiske antal fanger, antallet af dræbte, fordelingen af koncentrationslejre osv., men snarere at præsentere et tværsnit af livet hos de dømt til denne form for levende død - sandfærdigt og uden overdrivelser, som en sand afspejling af virkeligheden.

H. G.

Ruslands jødiske potentater. Fotografiet viser fra venstre mod højre: Firin (jøde, chef for koncentrationslejrene), Jagoda (jøde, chef for GPU), Kaganowitch (jøde, højre hånd for og svigerfar til diktator Josef Stalin) og Kagan (jøde, chef for konstruktion i lejrene) blev taget under en inspektion af Moskva-Volga-kanalen, som er under opbygning med tvangsarbejde. Fotografiet udkom i den sovjetiske avis "Wetchernaja Moskwa" den 1. oktober 1935.

Kapitel ét

Udryddelse af Ruslands værdifulde nationale elementer gennem jødedom

I november 1917 absorberede jødisk marxisme den herskende magt i Rusland fuldstændigt. Dens næste skridt var at udvide denne magt gennem udnyttelse af masserne.

Som en ideel stat, tog den en slavisk hengiven og en åndeligt og moralsk degenereret befolkning i sigte.

De nye magthavere opdagede dog snart, at dette mål ikke kunne nås, medmindre disse racemæssigt værdifulde elementer, som aldrig ville være tilfredse med et liv i slaveri, blev udryddet.

Ved hjælp fra en terroristisk organisation oprettet specielt til dette formål - Tjekaen (Tsche-Ka, betydende ekstraordinær kommission) og senere GPU - indledte de den blodige opgave.

Det var forholdsvis let at skaffe sig af med de førende og mest værdifulde racemæssige elementer: intelligentsiaen og adelen.

En andel af intelligentsiaen var faldet under verdenskrigen, og et endnu større antal faldt under borgerkrigen, der førte op til indsættelsen af jødisk kontrol. Resten enten flygtede ud af landet eller blev brutalt massakreret af Tjekaen. Kun et meget lille antal fik lov at bidrage med deres viden og erfaring i tjeneste for den nye stat.

Jøden Jagoda (Hershel Jehuda), chef for Tjekaen - GPU, nu kaldet "Indenrigskommissariatet". Alle koncentrationslejre er under hans tilsyn.

Men det vanskeligste problem var håndteringen af bønderne. Lenin selv havde for længst erkendt, at den største forhindring ved etableringen af en kommunistisk slavestat ville være den stærke og sunde bonde. Dermed havde regeringen kun ét alternativ: *den fuldstændige tilintetgørelse af de sunde bønder.*

På trods af de nye herskeres hårde modstand fra bønderne, begyndte lige siden deres vej til magten, begyndte deres virkelige drift mod at nå deres mål med den første femårsplan (Pjatilettka). Det skulle være en blodig og, i menneskehedens historie, enestående handling.

Alle de uafhængige bønder, de såkaldte "kulakkere", blev frataget deres ejendele og fordrevet fra deres gårde.

Under denne "raskulatchivanje"-proces, eller *diskulakisering*, blev et stort antal massakreret på stedet. Men masserne af disse fordrevne bønder blev så store, at det var absolut umuligt at tilintetgøre dem alle, og regeringen blev tvunget til at vedtage andre metoder til håndtering af dem.

Kulakkerne blev derefter samlet fra alle sektioner, smidt i godsvogne og overført til fjerntliggende steder i Sovjetunionen. Disse tog kørte i uendelighed gennem Sibiriens stepper og snedækkede områder.

Utælleligt var antallet af mænd, der aldrig nåede at se deres bestemmelsessted; de døde på vej til koncentrationslejrene, men millioner nåede frem til deres destination alligevel.

Selv om disse lejre allerede havde eksisteret tidligere, begyndte de at få større betydning, og nye blev opført lige så hurtigt, som det "levende materiale" rullede ind på skinnerne.

For millioner af mennesker har koncentrationslejre ikke været andet end transitpunkter ind i evigheden. Her kunne der ikke gøres op for millioner af menneskers død som mord, og desuden kunne disse dødsfremde ofre for jødisk tyranni udnyttes til den sidste bloddråbe af hensyn til en "socialistisk stat", indtil de blev befriet af den bamhjertige frelser - døden.

Der er tre mål med oprettelsen af disse slavelejre:

1. Den upåfaldende udryddelse af de "uønskede".
2. Udnyttelse af de fordømtes fysiske kræfter.
3. At sætte et eksempel for hele befolkningen for at kvæle eventuelle oprør mod den jødiske despotisme.

Fordelingen af koncentrationslejre i USSR. 1. Solovki-lejren: tømmer, kraftværk, fiskeri. 2. Lejren ved Hvidehavskanalen. 3. Nordlejren: tømmer. 4. Swyrsk-lejren: vandkraftværk. 5. Volkhov-lejren: aluminiumsværk. 6.a. Dmitrov-lejren; Moskva-Volga-kanalen. b. Sornovo-lejren: havn. 7. Kotlas-lejren: jernbane. 8. Visjera-lejren: kemisk fabrik og minedrift. 9. Kungul-lejren: minedrift og smelteværk. 10. Den nordkaukasiske lejre: korn-"fabrikker". 11. Astrakhan-lejren: fiskeri. 12. Kasakhstan-lejren: kvæg og konservesfabrik. 13. Tschardjony-lejren: bomulds- og tekstilfabrik. 14. Tasjkent-lejren: bomulds- og tekstilfabrik. 15. Sibirien-lejren: Kul og metal. 16. Novaja Zemlja-lejren: bly. 17. Igorka-lejren: tømmer. 18. Narym-lejren: tømmer. 19. Lena-lejren: guld. 20. Lena-Olekma-lejren: tømmer og dyrebare metaller. 21. Zeya-Amur: guld, landbrug, jernbane, havn og befæstninger på floden Amur. 22. Sakhalin-lejren: kul. (Figur udarbejdet af: "Entente Internationale contre la III^{ime} Internationale" Geneva.)

Det første mål er uden tvivl det vigtigste, skønt den finansielle værdi af tvangsarbejdernes arbejdskraft på ingen måde undervurderes at den sovjetiske regering.

Som skovhuggere, for eksempel, kan disse eksilerede mennesker producere meget billig tømmer, der nemt kan sættes på verdens markeder; og som konstruktionsarbejdere kan de lave kanaler, veje, dæmninger mv., som alle giver herskerende rigelig grund til at prale om den socialistiske stats "vidunderlige" resultater.

På trods af de stadig voksende masser af fanger, er dette "levende materiale" ofte ikke tilstrækkeligt til at opfylde regeringens "fantastiske planer", fordi folk dør lige så hurtigt, som nyt materiale kan leveres; som følge af de forfærdelige forhold, der hersker i disse koncentrationslejre,

Derfor organiserer og eksekverer den sovjetiske regering fra tid til anden "menneskejagter" for at tilbringe nyt materiale. Folk, der selv i øjnene af regeringen ikke på nogen måde kan betragtes som "uønskede", bliver ofte arresteret og fjernet fra deres land.

De arresteres, skilles fra deres kære og sendes til en lejr, hvor den visse død venter dem, kun af den simple grund, at disse jødiske despoter behøver mandekraft, hvilket endda er billigere end brugen af dyr.

Sådanne menneskejagter blev, eksempelvis, gennemført i løbet af sommeren 1935 i mange egne af Unionen. Tusindvis af rørige mænd forsvandt "på mystisk vis".

Naturligvis fastholder den sovjetiske presse, som regel, absolut tavshed om sådanne begivenheder. Undertiden lækker en rapport dog alligevel igennem.

Dagbladet "Isvestija" - et officielt organ - rapporterede i dets udstedelse den 22. september 1935 nogle fakta om de seneste menneskejagter.

Ifølge denne avis, blev 57 personer "anholdt" i byen Tskeljabinsk, hvor intet kunne begrunde handlingen. Denne samme avis giver nogle eksempler, der illustrerer, hvordan borgere i Sovjetunionen kan blive gjort til tvangsarbejdere.

"Hustruen til Abdul Seifulin, en arbejder i Kolchos (Kollektivnoje Chosajstwo-kollektiv gård), arbejder på en nærliggende Kolchos. Hun er i besiddelse af et pas udstedt af byen Tjeljabinsk, og hun bor i arbejderkolonien. Seifulin har en vane med at besøge sin kone nu og da. En aften, ligesom Seifulin tilfældigvis kaldte på sin kone, kom en inspektør for at kontrollere pasindehaverne. (Russere skal have pas for at krydse fra den ene by til den anden. Myndighederne er med denne metode i stand til at holde styr på alle).

Seifulin fandt sit pas og en arbejdsmappe frem fra Kolchosen. Alt syntes at være i den skønneste orden, men militsen fra Tjeljabinsk ligger inde med egne konklusioner. Seifulin arresteres, og "udstationering 4" sammenfatter en rapport om arrestationen, og "afsender" en skadelig karakter og en farlig kontra-revolutionær person til en koncentrationslejr."

Et andet tilfælde:

"I samme by bor arbejderen Michailew. Han har arbejdet på en fabrik, lige siden den blev grundlagt. Og han har også et pas. Hans kone, med hvem han har været gift i 15 år, og som opfostrede hans fire børn, kan ikke få et pas. Hun er dog i besiddelse af sine legitimationspapirer, hvorpå der findes en bemærkning fra militsudstationeringens chef, der lyder: "papirer OK, men passet er ikke gyldigt, da kvinden har boet i Tjeljabinsk i mindre end tre år". Dette betyder, at et pas skal fremstilles af hendes tidligere bopæls myndigheder, men de nægter dette, fordi hun har været væk for lange, og mens alt dette har stået på, har hun boet hos sin mand. Men det var alt for meget for militsen. Sent i juli blev fru Michailew arresteret. Det, der fulgte, var den sædvanlige procedure: eksilering - farlig for samfundet"

Et landskab i Sibirien. Jorden er dækket med store sten og kampesten. Hvidehavskanalen blev bygget gennem dette ensomme og stenede land, udelukkende af tvangsarbejdskraft, hvilket betyder, at den blev bygget med menneskeblod.

Et tredje eksempel:

"En nat i juli foretog chefen for militsudstationeringen, sammen med et par underordnede, et uventet besøg hos arbejderinden Maria Chlistunova. Et spædbarn blev hørt græde. Værelset blev grundigt gennemført, og til sidst fik kvinden afvide, at hun blev arresteret og skulle "sendes væk". Hun fik afvide, at hun ville få flere oplysninger på stationen. Kvinden blev sammen med sit spædbarn fængslet. Dagen efter fik hun forklaret, at hun skulle eksileres som en fjende af den socialistiske stat. Årsagen var, at hendes mand, der i øvrigt havde forladt hende et par måneder tidligere, en morgen havde undladt at møde op på arbejde på fabrikken. Som følge heraf blev hans pas annulleret, han blev selv afskediget og hans kone sendt til Sibirien.⁽¹⁾

Disse hjerteskrærende eksempler viser, at ikke blot "generalister" og "kapitalister" forfølges og eksileres, men derimod enhver arbejder og landmand. I virkeligheden er hele befolkningen "frit bytte" for disse jødiske herskere.

I forbindelse med disse kendsgerninger, vil jeg henvise til et brev skrevet af en ingeniør, der vendte tilbage fra Sovjetunionen, og som giver en uomtvistelig udtalelse af problemet:⁽²⁾

(1) Ivestija September 22, 1936.

(2) Offentliggjort i "U. S. S. R. Service" nummer 72 af 10. oktober 1935.

Jøden, Matwej Davidsohn Berman, en højprofileret GPU-embedsmand.

Jøden, Jacob Davidsohn Rappoport, assisterende chef for GPU, hovedkontoret. En højprofileret GPU-embedsmand.

"Hvis man tager til fængslet i Leningrad i besøgstiden, vil man bemærke en lang kø af mennesker stå der, kun for at finde ud af, om deres slægtninge i fængslet stadig er blandt de levende. I de fleste tilfælde er disse mennesker unge kvinder - hustruer af arbejdere eller gamle halvudsultede mødre, der ofte venter i seks og otte timer, tålmodigt og bekymret over deres families skæbne.

"Oplysningerne gives altid kort og hårdt at embedsmændene. Dommen resulterer i de fleste tilfælde af tvangsarbejde eller eksilering. Hvis man fristes til at spørge disse bekymrede og usselt klædte mennesker, hvorfor deres søn, bror eller mand blev anholdt, vil man lære, at deres forbrydelse i de fleste tilfælde var at se bort fra partidisciplinen: at melde sig ud af en eller anden lokal kommunistisk organisation, kommunikation med slægtninge i udlandet, fremmelsen af religiøse alliancer osv.

"Efterforskningerne og de indledende afhøringer er lange og prøvende, og fangen er, hvis det lykkes for denne at præsentere et perfekt alibi, et komplet vrage efter løsladelsen. De fleste af fangerne dømmes imidlertid til tvangsarbejde i den evige sibiriske nord eller de varme og morderiske ørkener.

"I Norden anvendes de hovedsageligt i stenbrud og til opførelse af jernbaner, motorveje og befæstninger - det gælder især på halvøen Kola. Desuden er de ansat i industrien, hvor de udfører værdifuldt og billigt arbejde.

"Sideløbende med de diskvalificerede landmænd, er disse "ringere lovovertrædere" et meget værdifuldt 'materiale' og leverer deres ydelse uden vederlag i opbyggelsen af den kommunistiske stat (dette kan kun tolkes som slavearbejde)."

Forbruget af dette levende materiale er meget stort og skal derfor løbende suppleres. Ingen arbejder vil nogensinde frivilligt tage til disse øde nordlige regioner, og det er op til de jødiske-bolsjevikiske dommere at tage sig af en kontinuerlig strøm af udbuddet til tvangslejerne på Kola og i Norra Karelen....

De pålidelige midler, der tjener den sovjetiske regering i en langsom udryddelse af de fordømte sjæle er: frost, underernæring, sygdom, hårdt arbejde, forfølgelse mv.

Vi er i besiddelse af ægte og meget pålidelig information om de eksileredes liv.

De bedste rapporter er dem, der leveres af personer, som selv engang var fordømt, men for hvem det, i desperate forsøg, lykkedes at flygte. Her følger historien om en russisk-tysk landmand, Rempel, der som et øjenvidne fortæller om sine egne oplevelser: ⁽³⁾

"...én af dem vakte særligt min medlidenhed. Hans ansigt var frosset og sort - kinderne og næsen var dækket med pus, og det var meget svært for mig at undertrykke stygheden, jeg følte. Trods sine sår arbejdede han i den kolde vind. Jeg spurgte ham, hvorfor han ikke ville lade sig behandle på hospitalet. Han så op i rædsel og svarede med en frygtsom og bange stemme: "Konzlagern yj", (dømt til tvangarbejdslejr).

"Det barske klima og ekstremt hårde arbejde satte et ynkeligt præg på fangerne.

Trætte og bukkede gik de rundt. En vis mængde arbejde ("urok", dvs. opgave) blev givet hver dag, men det var nødvendigt at arbejde i mindst 12 timer for at få denne urok udført. Jeg fik at vide, at 3.000 fanger i efteråret blev proppet ind i én af barakkerne, og af disse mennesker overlevede kun 75. Resten af dem døde"

En anden russisk-tysk mand, som også var sluppet ud fra en koncentrationslejr, fortæller om sine oplevelser: ⁽⁴⁾

"Jeg har aldrig i mit liv mødt nogen, der behandlede en hund på en sådan måde, som folk af alle nationaliteter bliver behandlet i Solovki. Koldt og kynisk at blive tæsket er ikke usædvanligt, det er alle vant til. Vi arbejder fra tidlig morgen til aften og graver træstubbe op fra den frosne jord - og alt dette for blot et meget lille stykke brød af dårlig kvalitet. Sommetider får vi to saltsild om dagen, men så nægtes vi drikkevand. Om vinteren kollapsede vi ofte i den ekstreme kulde."

"Tæsk. Når vi ikke længere kunne løfte en arm, blev vi trukket ind i skoven I øjnene på disse djævløse, betyder det "manglende vilje til at arbejde". Om vinteren blev vi bundet nøgne fast til blokhuse med temperaturer på 60-65°C. Om sommeren blev vi bundet nøgne fast til træer og givet som bytte til millioner af myg...."

Det er umuligt at give et retvisende skøn over det faktiske antal af tvangsarbejdere i Sovjetunionen. Men det er en kendsgerning, at millioner af mennesker er forsvundet i eksil, og at mange flere millioner stadig bliver udsat for store lidelser i koncentrationslejrene. ⁽⁵⁾

(3) J. Rempel: "My escape from the Soviet Hell" Kassel 1935 - side 129-131.

(4) A. Schwarz: "In Wologdas' White Forests". Altona-Elbe-side 165-166.

(5) Det estimeres af "Study of German Homecomers from U. S. S. R", Berlin, at antallet af eksilerede på nuværende tidspunkt er mindst 6 millioner, hvoraf omkring 200.000 af dem er af tysk afstamning.

Kapitel to

Tvangsarbejdernes oprindelse

SOM allerede påpeget, består størstedelen af tvangsarbejderne af bønder.

Et væld af dekretter og vedtagelser giver "lovlig" begrundelse for pågribelse af landmændene og deres efterfølgende eksilering. I denne forbindelse, kan det berømte "dekret for beskyttelse af socialistisk ejendom af 7. august 1932" citeres.

Afsnit 2 af dette dekret lyder:

1. Løsoret tilhørende kolkhoserne og andre kooperative virksomheder (afgrøderne på markerne, fælles reserver af korn, kvæg og alt materiel i lagerbygninger mv.) skal betragtes som statsejendom, og beskyttelsestjenesten for denne ejendom skal intensiveres.
2. I tilfælde af tyveri af denne ejendom, skal den ypperste grad af socialt forsvar finde anvendelse: skydning og konfiskation af hele den private ejendom. I tilfælde af strafnedsættelse i denne forbindelse skal straffen bestå af frihedsberøvelse i mindst ti år og konfiskation af ejendom.
3. Amnesti kan ikke imødekommes for personer dømt for tyveri fra kolkhoser eller kooperativ ejendom. ⁽⁶⁾

Dette dekret bærer ansvaret for nedskydningen af utallige uskyldige landmænd og en lind strøm af "materiale" til koncentrationslejrene. Transporterne ruller op til i dag stadig endeløst ud med pågrebne landmænd, dømt til eksilering og tvangsarbejde.

Et andet dekret, på grund af hvilket utallige landmænd (samt arbejdere) blev sendt i eksil, er en ændring af dekret 36 og 61 i straffeloven af 15. februar 1931. ⁽⁷⁾

Afsnit 2 i dette dekret kræver personer fundet skyldige i nægtelse af arbejde underlagt tvangsarbejde. Forordningen overholdes strengt i tilfælde af landmænd.

Det tysktalende element omfatter en overraskende stor procentdel af tvangsarbejderne og eksilerede. Disse ambitiøse og yderst arbejdsomme mennesker har deres stædige tilslutning til deres jord at takke for at modtage hovedparten af hadet fra den sovjetiske regering. Rapporter strømmer dagligt ind om pågribelsen og overførslen af tyske landmænd til koncentrationslejre (tyskere i Rusland lider særligt i hænderne på de jødiske herskere, fordi Tyskland så succesfuldt har håndteret det kommunistiske problem derhjemme). Følgende rapport vil underbygge dette:

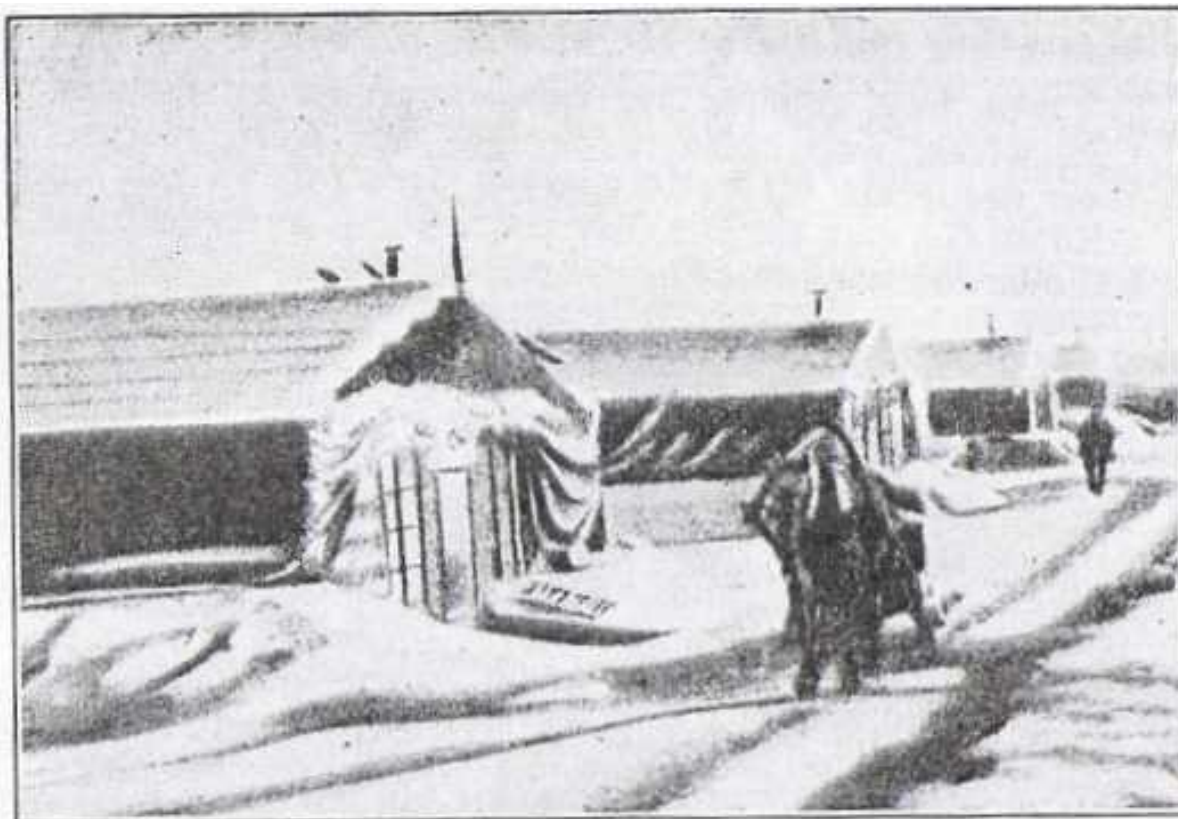
"Med uovertruffen vedholdenhed bliver Aserbajdsjans tysktalende folk forfulgt og i sult sendt til Sibirien. Det samme blev rapporteret fra Batum-distriktet, hvortil over hundrede tyske familier var flygtet i 1932-1933 og ved at arbejde i frugt- og teplantager var i stand til at opretholde en slags undertilværelse. For nogen tid siden blev alle mænd arresteret og lukket inde i koncentrationslejre, hvorfra de dagligt overføres i lastbiler til deres forskellige arbejdssteder. Kvinderne og børnene er også nødt til at arbejde adskillige timer om dagen på plantagerne."

Det forlyder endvidere, at 100 tyske fanger fra Odessa-distriktet blev bragt til denne lejr og underlagt tvangsarbejde. I medfør af denne terroristiske handling blev en retssag igangsat mod ledelsen af det berømte "Concordia"-kompagni: et syndikat af alle tyske vinhuse i Hellendorf i den kaukasiske region. 17 medlemmer blev idømt ti års tvangsarbejde og overført til Sibirien.

Talrige rapporter viser, at terroren mod det tyske element i Rusland eksekveres med skånselsløs voldsomhed.

⁽⁶⁾ Sovjetunionens lovkodeks, 1932. I. nr. 62.

⁽⁷⁾ Russiske SFSRs lovkodeks, 1931, I. nr. 9.

Disse barakker mangler hensigtsmæssigt lys og giver ingen beskyttelse mod den dystre kulde; på trods af dette, er de alligevel de fordømtes eneste jordiske ejendele.

Gennem "Study of German Homecomers from U. S. S. R." informeres vi, at 27 tyske bosættere og deres familier fra Volhynien (på den polske Karelenæns) igen blev forvist til marsken i Karelen:

"Disse familier er i stor nød, da de blev nægtet retten til at medbringe nogen nødvendigheder."

Medlemmerne af disse specifikke familier blev sepereret. Kvinderne og børnene blev anbragt i beskidte barakker, mens mændene blev tunget til at arbejde fjerntliggende steder op til 100km væk. Brødrationen blev indskrænket til et minimum. Hver eneste arbejdende person modtager, uanset køn, en daglig ration bestående af omkring 450g mørkt brød.

Rationen er endnu mindre for de gamle, svagelige og syge beboere (jøderne holder ermed folk så hjælpeløse og svage, at en kontrarevolution er umulig). Kulde, fugt, snavs og sult udgør en hjælpende hånd for den sovjetiske regering, og antallet af ofre vokser dagligt. Dødstallet er især stort blandt børnene. Ufatteligt er antallet af eksilerede, der, i de hundredvis af lejre i Karelen, Sibirien, Fjernøsten og hvor end de måtte være, usselt tilintetgøres.

Den sovjetiske domstol i Novograd-Volynsky har stadfæstet dødsdommen over den tyske skolelærerinde, Margarethe Gruenke, hustru til en tidligere direktør for den tyske skole i Krasnoretchensk, Hugo Gruenke. Dømfældelsen af Frau Gruenke skyldtes beskyldningen om et kontrarevolutionært plot afgivet af hendes kolleger.

Gennem en privat, men absolut pålidelig kilde, informeres vi om, at landsbyen Ak-Metshed i Chiva, bestående af 316 mennesker, blev eksileret den 30. april 1935.

I denne evige nords sneørken, arbejder tusinder af fanger på opførelsen af Hvidehavskanalen.
Her ser vi kanalens begyndelse.

Ak-Metcheds indbyggere blev overført til Tadsjikistan, Fergana, for at udføre tvangsarbejde i Hindu Kush' udtørrede dal. ⁽⁸⁾

Lignende rapporter findes i den udenlandske presse. Ifølge en pålidelig kilde skriver "Gazette de Lausanne", at der er hundredtusinder borgere af polsk og tysk oprindelse blandt den sovjetiske regerings obligatorisk eksilerede.

Disse personer overføres til Sibirien og ind i den ekstreme nord. Sommetider overraskes hele landsbyer om natten og tvinges i eksil, uanset familiemæssige forbindelser. Ifølge den samme avis, blev 20.000 familier, fra byen Leningrad alene, sendt i eksil i en periode fra januar til slutningen af marts 1935.

Og denne handling begået af tjenestemændene begås på ingen måde som straf af uromagere eller kontrarevolutionære, men er snarere en systematisk politisk foranstaltning. ⁽⁹⁾

Bortset fra den tysktalende andel, består indbyggerne i koncentrationslejrene af mange andre nationaliteter: fra de frugtbare sletter i Ukraine, de nordlige skove i Karelen, Krasnovodsk, Stalina, Samarkand, Kattakurgan og Tasjkent kommer tyrkerne, tatterne, ukrainerne, finnerne, tekinserne, armenierne, usbekerne og repræsentanter for mange andre nationaliteter.

Som et eksempel citerer vi rapporterne fra de eksilerede finnerne. Disse oplysninger blev leveret af "Committee of Ingermannland".

(8) Rapport fra "Union of Russo-Germans." 1935, eksemplar 4.

(9) "Bedliner Boersenzzeitung", 29. maj 1935.

"Fra 1929 til 1931 blev omkring 4.320 finske familier (ca 18.000 personer) fordrevet fra deres hjem og overført til fjerntliggende steder i Sovjetunionen."

"Efter en betydelig slaphed, der bemærkedes i løbet af de følgende to år, har den sovjetiske regering betydeligt øget sine besræbelse mod den finske befolkning i Ingermannland siden det tidlige forår i år (1935). I månederne april og maj 1935 blev 2.500 til 2.600 finske familier, ifølge pålidelige oplysninger, overført til primært Turkestan."

"For at camouflere denne uberettigede handling, blev disse landmænd tvunget til at underskrive en erklæring om, at overførslen blev begået efter deres eget ønske og beslutning. De, der nægtede at underskrive erklæringen, blev sendt til en lejr i Sibirien."

Et vidne, der tog sin flugt fra Ingermannland til Finland, fortæller følgende:

"Omkring midten af april 1935, blev to tog lastet med fanger fra Elizavetina-banegården (mellem Narva og Gatchina) afsendt. Begge tog blev overlastet, og nødløkomotiver måtte indsættes. Fangerne var hovedsageligt finske landmænd med et par få estere blandt dem. Det siges, at næsten alle estiske bønder fra det vestlige Ingermannland overføres til Centralasien."

Eksilerede under opførelsen af Hvidehavskanalen. Hober af lig har bogstaveligt talt dækket denne jordstrækning, før kanalen var færdig.

"På samme tid afgik to tog fra fragtstationen i Gatchina. For at forhindre de pårørende og venner i at byde den fordømte farvel, blev alle indgange til vognene holdt låst og under observation."⁽¹⁰⁾

"En undsluppet kareler, Jefim Popoff, som var interneret i landsbyen Syamozero, fortæller, at 1.250 mænd fra Petrosavodsk blev fjernet, dels med familier. Ved hans flygt blev omkring 400 karelere holdt under observation i kirken og to andre bygninger."

(10) "U. S. S. R.-Service," Berlin, nr. 70 af 15. oktober 1935.

"Fangerne skulle til Centralasien." ⁽¹¹⁾

Blandt de eksilerede tilhører repræsentanter for den gamle førende klasse, hvis antal dog er konstant faldende. "Vi har stadig ejendomsindhavere, hertuginder, hofdamer mv. i vores lejre" - praler den jødiske kammerat Matwey Davidsohn Berman, chef for GPU's lejradministrationsafdeling. ⁽¹²⁾

Den største andel af disse Ruslands "old-timers" blev eksileret i medfør af den nye forordning vedrørende pas af 27. december 1932, i henhold til hvilken kun indehavere af pas fik love til at blive i byerne. Naturligvis blev disse "uønskede" nægtet pas, og kunne derfor let fjernes fra byerne. Stort set alle af dem endte i Sibirien. ⁽¹³⁾

Her skal vi i særdeleshed nævne de gejstlige. Det er alment kendt, at de gejstlige er underlagt vildt had af de jødiske despoter. En stor del af præsterne blev "fysisk tilintetgjort", resten eksileret. I dag er meget få på fri fod. *De, der bekender sig religion, nægtes pas.*

Jøden, Simon Firin, chef for SWCs koncentrationslejre, en højtstående GPU-tjenestemand

"International Pro-Deo-Commission of Geneva" har offentliggjort nogle fakta om skæbnen for de evangeliske præster:

"Den evangeliske kirke i Sovjetunionen er næsten helt udryddet. Af 85 præster eksileres 17 til koncentrationslejrene i Sibirien og til Hvidehavskanalen. To tyske præster blev for nylig dømt til døden. Af de resterende 38 præster kan det kun siges, at deres skæbne er ukendt, da kun 18 udfører deres pligt - resten forbydes at udføre nogen præstelige funktioner.

"De er i konstant fare, og det er et spørgsmål om blot måneder, før de sidste søjler af den evangeliske kirke vil blive ødelagt eller sendt til koncentrationslejre. Kirkerne rives enten ned eller omdannes til stedet for morskab og usædelighed." ⁽¹⁴⁾

Meget talrige er også de eksilerede, der blev dømt for "overtrædelse af arbejdsdisciplin".

Et dekret, som er et tillæg til det Russiske SFSRs straffelov, §59 3B, af 15. februar 1931, udsteder frihedsberøvelse i op til ti år og endelig nedskydning for enhver disciplinær overtrædelse begået af jernbanearbejdere. ⁽¹⁵⁾

Jøden, Lazarus Josephsohn Kagan (Kohn eller Cohen), chef for byggeri på SWC, en højtstående GPU-tjenestemand.

(11) "U. S. S. R.-Service," Berlin, nr. 71 af 18. Oktober 1935, samt; "East Carelia" udgivet af "Academia Carelia League". Helsinki 1934.

(12) "Stalin White Sea Canal", Moskva 1934, side 78 (Russian).

(13) "Ivestija" ("Official Organ of U. S. S. R.," 25. december 1932)

(14) Rapport af den tyske Pro-Deo-Kommission, Berlin, oktober 1935.

(15) Sammenfatning af dekretter fra det Russiske SFSR., 1931, nr. 9.

Overførslen af børn til koncentrationslejrene er en særlig umenneskelig handling begået af den sovjetiske regering. Nu og da annoncerer den sovjetiske presse nogle nye foranstaltninger til "afvikling af børnehjæmsløshed". Verden hører således at børnene bliver bragt til trygge og komfortable "hjem", skoler mv. Men i virkeligheden har regeringen forskellige måder; det bedste middel til at afvikle "hjæmsløshed" er overførslen af børnene til koncentrationslejre".

Ifølge rapporter fra pålidelige øjenvidner, er det gentagne gange sket, at godstog blev indlæst med børn og så afsendt, men efter ankomsten til destinationen, blev disse stakkels ofre fundet døde. Sygdom, kulde og sult havde vist sig at være et for effektivt middel!

Dette fotografi viser den totale mangel på teknisk udstyr. Store kampesten transporteres ved gamle primitive midler, som de kan ses på dette fotografi. Dette er arbejde i en koncentrationslejr.

Den sovjetiske presse er, naturligvis, tavs om disse likvideringer. Meget sjældent bekræfter den rapporterne, og det er derfor af stor dokumentarisk betydning, når det officielle organ for det kommunistiske parti "Pravda" (Sandhed?) annoncerer, at de 2.000 hjemløse børn blev eksileret til Nadweisk og indespærret i en GPU-lejr. ⁽¹⁶⁾

Sovjetunionens nyhedsservice rapporterer også om overførsel af børn til lejre: "En kvinde, der flygtede fra Karelen, har rapporteret, at der, omkring 60 kilometer nord for Karhumaki, eksisterer en "lejr for hjemløse".

(16) "Pravda" af 4. oktober 1935.

Disse lejre er lig rædsel for den karelanske befolkning, da de rummer de eksilerede bønders hjemløse børn. Omkring 4.000 børn fra alle dele af Sovjetunionen er her klempt sammen. Der er ingen skoler eller værksteder. Et stort antal forsvinder årligt på grund af sult, sygdom og fattigdom. Børnene forsøger meget ofte at slippe fra disse rædselssteder, men de forsvinder enten i marsken eller skydes af militsen. ⁽¹⁷⁾

Den såkaldte "Bolshewskaja Communa", som er en GPU-lejr specielt til mindreårige, er berømt i denne forbindelse. ⁽¹⁸⁾

Det følgende er et eksempel på afviklingen af børnehjæmsløshed, som rapporteret af den officielle sovjetiske udgivelse "Isvestija".

"Tre beskidte, hjemløse piger (Besprisorn) trådte ind i den lokale uddannelsesafdeling og spurgte frygtsomt efter arbejde. 'Jamen ja! I vil gerne arbejde på en fabrik, hva? Sådan ser I ihvertfald ud!' Et bredt grin efterfulgte denne bemærkning fra afdelingens direktør. 'Jeg vil bestemt imødekomme jer - vil I vente i lobbyen?' Pigerne trak sig tilbage, og direktøren kontaktede militsafdelingen: 'Vil I venligst sende nogen, der kan tage sig af nogle mindreårige kriminelle?' En halv time senere førte to medlemmer af militsen tre piger væk: Sonja Sewastichina, Tamara Michajleva and Nadeshda Galina. På militsstationen førtes der en velsammensat journal. Og således var de tre 13-årige piger ikke længere dem, der spurgte efter et arbejde hos uddannelsesafdelingen, men snarere tre kontrarevolutionære og farlige statslige kriminelle." ⁽¹⁹⁾

Og det, der sker med statslige kriminelle, er kendt af alle; enten skydes de, eller også "sendes de væk".

Og så er der de kriminelle elementer: tyve, mordere og prostituerede. Denne ophobning af menneskelige bærm bidrager til elendighed og pine for de gode og anstændige mennesker, der er blevet eksileret.

(17) "U. S. S. R.-Service" Berlin. nr. 71 af 18. oktober 1935.

(18) "S. W. C.", Moskva, 1934, side 405.

(19) "Isvestija" af 22. september 1933.

Kapitel tre

De eksileredes skrig efter forløsning

GPU er ivrigt opsat på at have koncentrationslejrene liggende så hermetisk afsondret fra resten af verden, at ingen information kan lække ud om stedernes forfærdelige forhold.

På trods af de jødiske leders forholdsregler, har det lykket for mange fanger at sende breve til deres pårørende på hemmelig vis. Det er ganske let at forstå, at forfatterne af disse breve begrænser sig til blot et par få ord om deres behov for støtte.

Brevene er normalt kortfattede og indeholder aldrig mange detaljer om de interne forhold i lejrene. Men de er værdifulde dokumenter, og man kan nemt fornemme, hvad der gemmer sig bag de korte sætninger (det er menneskeligt umuligt for de jødiske autoriteter at censurere alle breve sendt ud af deres land).

Her følger nogle breve fra eksilerede bønder. De er sande kopier fra originaler, der er i vores besiddelse (komplette i kuverter). ⁽²⁰⁾

"Kære bror: er det muligt, så vær venlig at hjælpe os, for det er meget svært at leve her. Vi er fem i familien uden en far, og kun én af os arbejder - det er for svært for os. Vi har nu været i denne skov i fem år og er meget fattige. Det er alt for meget for en enke med børn, så jeg beder dig inderligt om venligst ikke at nægte os hjælp. Jeg vil takke dig hjerteligt. Vi er i stor nød, og ved ikke hvad vi skal gøre - vi er næsten nøgne i mangel af tøj, så jeg beder dig om at give os din hjælp, kære bror. Tak"

"Kære ven: Jeg, en tysk landmand, ønsker besked.

Mange her har allerede modtaget sultestøtte, og derfor beder jeg også om din hjælp. Jeg er i eksil sammen med min kone og børn. Hvis det er muligt, så send os en velgørende gave og i det mindste et svar og din adresse. Vi er seks sammen i vores lidelser.

"Kære søster: jeg kommer med en stor anmodning til dig, og jeg tigger dig om muligt om din hjælp, for jeg er i stor nød. Mine leveforhold er meget ilde, da jeg er eksileret, og du ved hvorfor, så undlad venligst ikke at hjælpe. Jeg beder dig inderligt om ikke at afvise mig."

"Kære ven: som tysk-russer kommer jeg igen til dig og beder om hjælp. Er det muligt for dig at støtte mig i min nød? Jeg er eksileret i seks år med mine børn. Tre af dem er i skolealderen. Min mand og min ene voksne søn døde her i skoven. Vores situation er meget alvorlig, så vær rar og hjælp os og respekter vores råb om hjælp."

Kære søster: Vi er tvunget til at komme til dig for din støtte, da forholdene her er så forfærdelige, at det er umuligt at leve. Vi er i en koncentrationslejr og får meget lidt at spise. Vi kan intet købe, og vi har ingen penge. Hjælp os hvis du kan - vi er baptister - tre personer....".

Jøden, Grigorij Davidsohn Afanasjew. Maskinchef for koncentrationslejrene, en højtstående GPU-tjenestemand.

(20) Disse breve kan ikke oversættes perfekt, da de er skrevet af simple, for det meste uuddannede, mennesker, der ser bort fra grammatik.)

"Kære ven: Hvis det er muligt, så vær rar og tag dig af mig, da vi er eksilerede og i sorg. Min mor er kold og syg (hun har været syg i ni måneder). Jeg kan ikke arbejde, og jeg har ingen far. Kun min søster arbejder, og hun var udsat for en ulykke i lessosagotowka (tømmer-skæring): et træ faldt på hende, og hun blev næsten dræbt. Jeg har endnu en syg søster, 6 år gammel. Det er meget svært at klare sig uden far, så hjælp os venligst. Vi er blevet sendt herhen for blot at leve i nød. Send venligst hjælp. Tak."

"Kære ven: Vi er i nød og tvunget til at bede dig om din hjælp og støtte. Da vi blev bragt hertil, måtte vi ikke medbringe noget, ikke engang vores sidste ko. Vi er i en skov i en lejr. Vi er baptister, en gruppe af syv - jeg er invalid og kan ikke arbejde. Svar venligst om vi kan hjælpes, for vi er fordømt uden hjælp. Med hilsener og en inderlig begæring...."

Jøden, Naftaliy Aronsohn Frenkel.
Chef for arbejde i lejrene, en
højtstående GPU-
tjenestemand.

Kapitel fire

Opdelingen af tvangsarbejdere

TVANGSARBEJDERNE er opdelt i to kategorier:

1. Administrativt eksilerede og
2. De, dømt til hårdt arbejde i koncentrationslejre

De administrativt eksilerede består generelt af hele familier (for det meste bønder).

De lukkes inde i barakker i de nordlige regioner og tvinges til at arbejde, hvis ikke de ønsker at dø af sult. Dette arbejde er ikke obligatorisk, og de kan bevæge sig frit rundt, selvom de dog skal registrere sig ind hos GPU-kontoret på bestemte datoer. Fordelen ved denne relative frihed er dog imidlertid meget begrænset, da vederlaget for deres arbejde skaleres ned til et ringe minimum, og det er derfor nødvendigt for dem at arbejde hårdt for at tjene til føden.

Som en særegen kaste, står de skarpt i kontrast til den lokale befolkning i de samfund, hvori de er i eksil. Meget værre er det for størstedelen af indbyggerne i koncentrationslejrene, der, i modsætning til de administrativt eksilerede grupper, lever under konstantobservation og tæt bevogtning.

Som allerede nævnt, omfatter de eksilerede medlemmer fra forskellige erhverv, klasser og nationaliteter. I lejrene deler de alle den samme skæbne: hårdt arbejde, ubeskrivelig lidelse og døden selv som forløsning fra endeløse lidelser.

Bolsjevikkerne har bragt en helt ny klassifikation ind i denne udadtil homogene gruppe. I henhold til deres slogan "del og hersk", opløfter de visse grupper fra masserne af eksilerede til at være vogtere for deres med-lidende. For denne tjans belønnes vogterne med mere skånsom behandling og bedre levevilkår.

Disse klassifikationer opnås med en sådan dygtighed, at bolsjevikkerne er i stand til at opretholde en rigid overvågningstjeneste med et forholdsvist lille antal GPU-mænd stationeret på hvert sted. Regulære tropper dannes af de udvalgte (hovedsagelig kriminelle), gøres til vogtere for de eksilerede og forsynes endda med skydevåben.

Disse tropper - wochrowtsy (bevæbnede vagter) - har en anden status end deres med-eksilerede i forhold til deres retslige og materielle stilling.

Selvom de stadig betragtes som fanger og ikke må forlade lejrene, har de some vogtere ret til at bevæge sig frit rundt. De anbringes i separate lejre i så vidt et omfang som muligt og er for det meste klædt i militæruniformer. Deres madrationer er større, indeholder tobak og svarer i bund og grund til en Rød militærmands.⁽²¹⁾

De eksilerede er altid tæt bevogtet. Dette fotografi viser en vagt i arbejde - parat til aktion. Den russiske titel under billedet lyder lidt humoristisk: "Våbnet holdes ikke på denne måde for at skræmme, men af praktiske årsager."

Disse "betroede" (dvs. kriminelle vagter!) gives undertiden stillinger som tilsynsførende og administratorer. De udpeges, eksempelvis, til stillinger såsom lagerinspektører, transportformænd, kokke osv. De lever alle en snarere opløftet tilværelse, i forhold til de andre, men skal betale med deres liv ved den mindste overtrædelse eller fejl.

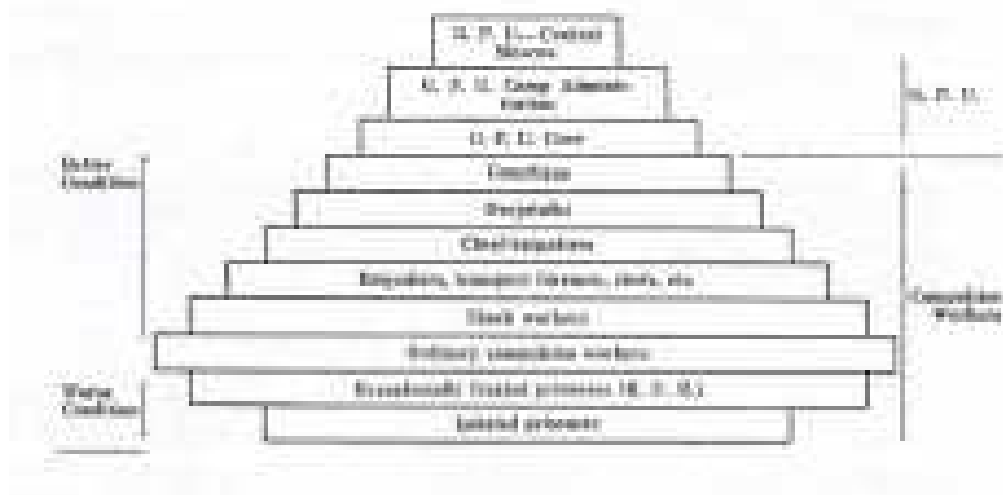
Disse indelinger anvendes også blandt de almindelige arbejdere. De eksilerede arbejder for det meste i brigader af 25-80 mænd. Hver brigade ledes af en brigadechef, som naturligvis selv har arbejde at udføre. Under opførelsen af Hvidehavskanalen blev to eller tre brigader ledet af en brigadechef (starshij brigadir). Specialskoler blev etableret til uddannelse af disse brigadechefer.

Brigadecheferne nyder også godt af en betydelig fordel. Kammerat Jagoda forlangte selv i en ordre, at de skal behandles ekstraordinært. Under opførelsen af SWC modtog disse brigadechefer, i tillæg til bedre tøj, fra 80 til 60 rubler (15 til 30 dollars i før-krigs kurs) i månedsløn.⁽²²⁾

En usædvanlig stor indflydelse på fangernes skæbne udgøres af "desjatkier" (en afledning fra "djessatj", dvs. "10", betydende vogter over 10 fanger). Disse "desjatkier" betros med distribueringen af "urok" (betydende en vis mængde arbejde, eller opgaver) og en slags daglig "værdiansættelse" af det udførte arbejde.

Som en særlig tilskyndelse til at få arbejderne til at arbejde hurtigere, modtager brigadecheferne og desjatkierne ekstra bonuser.⁽²³⁾

Opdelingen af de administrative arbejdere og tvangsarbejdere er (undtaget det tekniske personale) tydelig i følgende skema:

(21) "S.W.C." Moskva, 1934. Kapitel 6.

(22) S. W. C. Moskva, 1934. Side 265.

(23) "S. W. C." Side 209

Kapitel fem

Opførelsen af Stalins Hvidehavskanal

DE eksisterende forhold i Sovjetunionens koncentrationslejre vil nu blive illustreret ved hjælp af et eksempel på konstruktionen af Stalins Hvidehavskanal. I illustrationen af dette projekt har jeg begrænset mig selv til udelukkende sovjetiske optegnelser.

Dette materiale, som er ukendt i udlandet, giver på ingen måde en afgørende beretning om tvangsarbejdernes miserable eksistens. Følgende tjener dog som en tilstrækkelig grundig beretning om deres liv i eksil.

Byggeprojektet

Som det fremgår af det ledsagende kort, er Hvidehavskanalen et bindeled mellem Hvidehavet og Den Finske Bugt. En betydelig længde af kanalen udgøres af naturlige vandløb, herunder floder som Neva, Ladoga, Swyr, Onega, Wyg, mv.

Den vigtigste opgave var opførelsen af strækningen mellem Hvidehavet og Onegasøen, som ligger mellem 62. og 65. breddegrad. Klimaet i denne region er særdeles svært, vintrene er lange og kolde. Nætterne er lyse, og et tungt snetæppe dækker jorden i løbet af de lange vintre.

Geologisk set er det marine; et væld af mindre og større søer er spredt gennem et område, og gigantiske klipper og klippeblokke dækker praktisk talt hele overfladen. Det underliggende lag er sammensat af ekstremt hårdt stof. Talrige strømfald og naturlige diger hindrer trafikken på søerne.

Store bosættelser er ikke-eksisterende, og der er enorme afstande mellem de få gølle landsbyer.

Den sovjetiske regering besluttede at bygge kanalen gennem denne ugæstfri region. Den 18. februar 1931 blev en afgørende plan for den fremtidige vandvej udarbejdet. På grund af disse naturbetingelser mødtes udførelsen af projektet med mange vanskeligheder. Hele kanalens længde var ca. 227km: 19 låse. 15 diger og 12 småfloder skulle bygges, og store områder af jord skulle flyttes.

Et dekret udstedt af "Sownarkon" (Rådet for Folkets Kommissærer) af 2. august 1933 hævdede, at opførelsen af kanalen skete under "ekstraordinært vanskelige geologiske og hydrologiske forhold".⁽²⁴⁾

Det vil kun være naturligt at antage, at den sovjetiske regering vil udvide al tilgængelig teknisk **bistand til rådighed for at eksekvere et så kolossalt projekt. Men de bolschevistiske herskere havde en anden plan. Alle tekniske og finansielle midler blev bevaret og anvendt i reklameøjemed** til at opbygge store ideer om Rusland i sindet hos omverdenen.

Aldrig nogensinde vil en udenlandsk turist være nysgerrig efter at gå ind i dette evigt ugæstfri nord, og arbejdskraften leveret af pågrebne bønder var uden reelt formål i denne sammenhæng. Og selv trods det faktum, at muligvis hundredtusindvis af menneskeliv blev ofret - tja! Det gjorde ikke noget - tværtimod hjalp det kun med at opnå det ivrigt søgte mål - afviklingen af "klassefjenderne".

(24) "S. W. C" – Moskva, 1934 side 401.

Vandvejene mellem Hvidehavet og Den Finske Bugt. I området mellem 62. og 65. breddegrad blev Hvidehavskanalen bygget med tvangsarbejdskraft.

Jødiske GPU-tjenestemænd, Berman and Firin, der fører tilsyn med arbejdet. Bemærk deres ansigtsudtryk.

Aldrig nogensinde vil en udenlandsk turist være nysgerrig efter at gå ind i dette evigt ugæstfri nord, og arbejdskraften leveret af pågrebne bønder var uden reelt formål i denne sammenhæng. Og selv trods det faktum, at muligvis hundredtusindvis af menneskeliv blev ofret - tja! Det gjorde ikke noget - tværtimod hjalp det kun med at opnå det ivrigt søgte mål - afviklingen af "klassefjenderne".

Det dekret udstedt af STO (Rådet for Transport og Forsvar), udstedt 18 februar 1931, fastslog, at kun materialer og forsyninger, der var tilgængelige i store mængder og ubrugelige til andre formål, skulle bruges i opførelsen af kanalen. Bortset fra dette, skulle konstruktionen være af billig og simpel kvalitet.⁽²⁵⁾

På trods af disse begrænsninger blev der stillet endnu et krav, der skulle overraske verden: kanalen skulle være færdig på 20 måneder!

Tilsyneladende bidrog følgende tre faktor i høj grad til de vanskeligheder, man stødte på under konstruktionen:

1. De ugunstige naturforhold
2. Utilstrækkelige mængder materialer og forsyninger
3. En ekstraordinær kort frist

Disse tre samtidige faktorer alene ville have været fuldt ud tilstrækkelige til at afspejle fangernes liv, på yderst ødelæggende vis, men vi vil være, at tjekisterne ikke undlod at benytte sig af mange andre metoder til at skjule disse ulykkelige og fordømte menneskers skæbner for verden udenfor.

Administrationen

Fuldbyrnelsen af denne virksomhed blev overgivet til GPU og tildelt den ledende administrator, den daværende assisterende formand (pt chef) i GPU, jøden Kammerat Jagoda.⁽²⁶⁾

⁽²⁵⁾ STO dekret, side 82.

⁽²⁶⁾ STO dekret, side 12 og 50.

GPU-tjenestemand, Abraham Isaaksohn Rottenberg. Administrerende leder af Ateistisk aktion.

Indskridt på en væg i barakken: "GPU's administration længe leve."

GPU-administrationen af virksomhed var sammensat af 37 medlemmer. De vigtigste, herunder Jagoda, var:

- Matwej Davidsohn Berman, chef for GPU's lejradministration
- Simon Grigoretvitch Firin, chef for SWC-lejr
- Jacob Davidsohn Rappoport, assistent for Kagan og Berman
- Naftalij Aronsohn Frenkel, arbejdschef (forstander).
- Grigorij Davidsohn, maskinchef.
- Samuel Kwazenskij, politisk instruktør
- Abraham Isaaksohn Rottenberg, chef for strafferetlige isolatorer og leder af ateistiske afsnit
- Ginsburg, lejlæge
- Brodsky, vagtkommandør
- Berensohn, Dorfman, Kagner, Angert - direktører i GPU's økonomiafdeling (de var alle jøder)

Chefen for den centrale lejradministration, kammerat Matwej Davidsohn Berman, er en af de bedst kendte tjekister. Han æret med den sovjetiske regerings "Rødbannerordenen" allerede i 1927. ⁽²⁷⁾

Abraham Isaaksohn Rottenberg er bedst kendt for alle kriminelle afdelinger verden over som en farlig kriminel, morder og tyv.

De fleste af den ovennævnte tjekister blev hædret af regeringen for "den vellykkede overførsel af eksilerede til andre steder i verden". ⁽²⁸⁾

(27) "Pravda", 18. december 1927.

(28) Dekret Z. 1. K., 4. august 1933.

Dette personel er indbegrebet af den tragiske skæbne, som de eksilerede, der arbejdede på dette projekt, led under, da denne skæbne udelukkende hvilede i hænderne på disse bestialske GPU-agenter.

Leveforholdene

Mennesker blev pågrebet og overført til den fremtidige vandvejs område fra alle dele af den enorme Sovjetunion. Et bindeled i transporten af fangerne var jernbanen Swanka-Medweshjagora, Soroka (se figur).

Efter deres ankomst, måtte fangerne marchere over delvist ufremkommelige veje for at nå deres destination. Her skulle de grave huller, sætte telte op eller bygge barakker, hvori de blev tvunget til at bo i absolut afsondrethed fra verden.

Omkring de store lejrballer blev telte sat op, og derefter hytter, som teltene blev fyldt. Transport efter transport ruller ind. ⁽²⁹⁾

Det var så forfærdeligt koldt der; og endnu koldere for dem, der stammede fra den solrige syd - de forlader transporterne med kulegysninger, binder kluder over munden og strammer tæpperne omkring deres kroppe - og fryser. ⁽³⁰⁾

Så er der dem, der må sove med stjernelys i hovedet - teltene er overfyldte, og barakkerne er endnu ikke færdige. Der afsættes ikke tid til at lave mad eller forberede fordelingen af rationer: føden må indtages rå tilstand. ⁽³¹⁾

Men det er også koldt i barakkerne. Rundt om varmeapparaterne, på planker, der hviler på kasser, ligger folk iført deres tøj og overtøj. Sprækkerne i gulvet sluttet op med aviser. ⁽³²⁾

Den ekstreme frost får vægpladerne til at knække og brase sammen. ⁽³³⁾ Lidelsen under denne frygtelige kulde er så stor, at fangerne kun har én drøm: at sove i tunneller ved betondæmninger, hvor kemiske processer gør en svag varme mulig.

Madrationserne er så sparsomme, at de fysisk stærkere fanger ofte berører deres svagere med-lidende. Uddelingen af mad ledsages altid af skænderier, banderi og forsøg på at få fat i nogle af de dyrebare bidder fra en medfange (således reducerer jøderne deres ikke-jødiske slaver til et dyreniveau).

Selvom termoflasker er let tilgængelige, bruges de aldrig, og maden når kold frem til mændene. Den konstante tørring af tøj og støvler over varmeapparaterne i lejrene forgifter luften. ⁽³⁴⁾

Dødeligheden i lejrene er enorm på grund af sygdomme. Fangerne er i så elendig tilstand, at fængslede nonner fra de tidligere forskellige russiske klostre ved hjælp af bittesmå metalliske pinde regelmæssigt tilintetgør lusene og luseæggene i fangernes tøj. Disse hvidehavslus er genstand for mange en legende. ⁽³⁵⁾

(29) S. W. C., side 92.

(30) S. W. C., side 95.

(31) S. W. C., side 102.

(32) S. W. C., side 122.

(33) S. W. C., side 132.

(34) S. W. C., side 242.

(35) S. W. C., side 303.

Arbejdet

Fangerne er opdelt i brigader på 25-30 mand. Ti brigader udgør en falanks, bestående af 250 til 300 mand. Hver falanks gives et afsnit, hvor hver brigade skal udgøre en særegen opgave: gravning, sprængning, skovrydning, mv.

Derefter gives hver tvangsarbejder dagens "urok" og er forpligtet til at gennemføre den inden for den fastsatte frist. I stenbruddet er denne "urok" eksempelvis en stor blok af sten, som arbejderen skal bryde, knuse, lægge på trillebører og flytte et godt stykke væk.

For en underernæret og dårligt klædt mand, der skal gå meget langt til og fra arbejde, er det en præstation, der ligger meget tæt på grænsen til det umulige. Og så er der udstyret: en mineøkse, en trillebør og planker til at danne veje, hvorpå trillebøren kan køres - det er alt. En fange rappoterer:

"Alle skal knuse og transportere sten. Som nybegyndere skulle vi udføre en halv 'urok'. Men selv med vores bedste indsats kunne vi ikke klare det. Mit hjerte skælvede. En strøm af mishandling og banderi fulgte." (36)

Men disse etablerede "standarder" overholdtes ikke altid - som alt andet var de med forbehold for ændringer..

(36) S. W. C., side 96.

Opførelsen af Hvidehavskanalen. Mineøkser, trillebører og planker - disse udgør summen af tvangsarbejdernes "tekniske" udstyr.

Fotografiet viser, at undergrunden udelukkende består af sten. Den fuldstændige mangel på maskiner og tekniske forsyninger gjorde alene fangernes liv et bogstaveligt helvede.

Den centrale GPU-afdeling i Moskva ville beordre et "kapløb", og derfor blev standarderne hævet i overensstemmelse hermed.

Dette kulminerede normalt i "forbruget" af tusindvis af ekstra menneskeliv. I disse tilfælde blev kravene til tvangsarbejderne øget fra 150 til 200 procent over deres regelmæssige præstationer. ⁽³⁷⁾

En almindelig "urok" var ikke let at håndtere ... den frosne jord ville ikke give efter. "Urokken" var så stor, at mange troede, de aldrig ville kunne klare det. Midsnatssolen - blå sne, det sner og sner ... bjerge af sne skal skovles ud af hullet. Mange mænd endte i isolatoren efter at have kollapsede i kulden. ⁽³⁸⁾

En anden fange fortæller om sin første arbejdsdag:

"Jeg så bjerge af sne, jord, frosne sprængningsfragmenter og et ståhej af brædder og planker. Vi blev overdraget værktøjet og begyndte at arbejde. Jeg indrømmer frit, at det var helt håbløst. Bare at se alt dette snedækkede jord gjorde os nedslåede, og det syntes at være umuligt at gøre fremskridt overhovedet. Trillebørerne vælter, og folk vælter på snuden i sneen." ⁽³⁹⁾

Det typiske billede af det igangværende arbejde er sammenfattet i følgende:

"Et beskidt snedækket hulrum er fyldt med mænd og kampesten. Disse mennesker bevæger sig snublende og faldende rundt. To eller tre af fangerne bøjer sig ned for at løfte en stor sten, men den vil ikke ryke sig. De efterlader den og prøver med en mindre sten. På de våde, løst sammensatte planker glider og vælter trillebøren. Tvangsarbejderen bander og begynder igen at påfyldne den." ⁽⁴⁰⁾

Men den mest umenneskelige opgave er arbejdet i det iskolde vand.... "I atten timer stod fangerne i vand til maven og trak kampesten. Vi er endda blevet drevet ned i det kolde vand om natten. Det var næsten umuligt at modstå den kraftfulde strøm." ⁽⁴¹⁾

Sprængningerne måtte ofte også udføres i vandet... "Vandet er iskoldt ... fangerne fryser og gyser. Arbejderne, Kramers og Petroff, er i vand til knæene, og termometeret viser minus 20 grader." ⁽⁴²⁾

Et andet frygteligt problem er kviksandet, der fosser ud af det dybe ... "Kviksandet brød pludselig ud to steder med enorm kraft. Time efter time stod de der og skovlede massen uden at hæve deres hoveder ... og ikke en tomme blev vundet. Fangerne var udmattede og stod der og så ned i hullet med stirrende øjne, som en vanvittig horde. Sved faldt i tunge dråber fra deres ansigter og ned i sandet ... tårer af fortvivlelse og raseri." ⁽⁴³⁾

I foråret blev utallige ofre taget af de rapide vandløb... "Kanalen blev fyldt op med vand, der steg højere og højere op, som en varm vind blæste over landet. Fangerne slap værktøjet og løb afsted i panik. De glider i snavs og falder ned i voldene ... det kolde vand fosser videre og videre..." ⁽⁴⁴⁾

Der blev arbejdet om natten i løbet af næsten hele projektets varighed.

"Hele området var lyst op med søgelys. Her og der så man et rødt lejrball. Fangerne varmer deres hænder nu og da og haster hurtigt tilbage til deres frygtede arbejde." ⁽⁴⁵⁾

(37) S. W. C., side 201, 285.

(38) S. W. C., side 97.

(39) S. W. C., side 97.

(40) S. W. C., side 112.

(41) S. W. C., side 179.

(42) S. W. C., side 279.

(43) S. W. C., side 289.

(44) S. W. C., side 307.

(45) S. W. C., side 27, 167, 214, 283.

Som følge af mange søvnløse nætter, dvæler en stor drøm vedholdende i hovederne på fangerne: visionen om en lang og forfriskende søvn. "Når denne kanal er færdig", bemærker en fange med sin trætte, monotone stemme, "så vil jeg sove uafbrudt i to dage og to nætter." ⁽⁴⁶⁾

Manglen på teknisk udstyr og den absolutte foragt for menneskeliv resulterede i et utal af ulykker, og der døde lige så mange under opførelsen af kanalen, som der omkom under verdenskrigen. ⁽⁴⁷⁾

Den mindste uagtsomhed eller forsømmelse hos fangerne medfører alvorlig straf. En almindelig praksis er at indespærre disse forsømmere i den "strafferetlige isolator" - et fængsel, hvor der uddeles særlig barsk behandling. De gives bogstaveligt talt sulterationer og tortureres på alle mulige måder.

Chefen for "isolatoren" var jøden, Abraham Isaksohn Rottenberg, kendt af mange politiafdelinger rundt om i verden og en højt eftersøgt kriminel i de lande, hvor han praktiserede sine forbrydelser, før det tidspunkt, hvor han blev en sovjetisk tjenestemand. Denne stilling ved kanalen gav ham rig mulighed for at praktisere ud fra de erfaringer, han havde erhvervet sig med sin lange straffeattest. ⁽⁴⁸⁾

Disse forsømmere kunne dog ikke konstant holdes indespærret i isolatoren, da tabet af fysisk kraft blandt arbejderne så ville været for stort. For at undgå dette blev særlige grupper dannet - de såkaldte "afdelinger under intensiveret regime" (Rotty Ussilennowo Reshima). Disse blev givet ekstremt hårdt arbejde og holdt under rigid overvågning på trods af, at de stadig blev givet små sulterationer.

Disse grupper bestod hovedsagelig af de fanger, som gennem fortvivlelse og lidelser endelig nægtede at komme op fra deres "planker" og slutte sig til deres brigade - de såkaldte "otkastshiki" (nægtere). ⁽⁴⁹⁾

Folket

Indbyggerne i Hvidehavskanalens tvangslejlere bestod af medlemmer, der praktisk talt repræsenterede alle erhverv og nationaliteter i Sovjetunionen. Der var præster, spekulanter, forretningsfolk, tyve, mordere, arbejdere og flest bønder! Naturligvis det medlemmerne af det gamle førende samfund og intelligentsiaen, der oplevede de værste lidelser, da disse ikke var vant til hårdt fysisk arbejde og derfor bukkede under i masserne.

Klasseskel betyder ikke meget oppe i den evige nord. Der er de alle ens og betragtes kun som en erstatning for dyrekraft af de fremmede kupmænd - og nej, ikke engang det, fordi dyr får den bedste pleje og bevarelse, men disse mennesker skal bare udryddes.

Folk fra det sydlige Rusland befinder sig i en desperat situation. De er vant til den brændende sol i deres sydlige stepper og ørkener, og de falder derfor én efter én som offer for den forfærdelige kulde.... "Disse nationale mindretal bevæger sig først bedøvede og bange rundt.

Intet, der sker, giver mening for dem - det er alt sammen så mærkeligt og svært at forstå: disse personer, der giver ordrer - kanalen, de tvinges til at bygge - maden, der gives til dem - alt! De går store vanskeligheder i møde, som de med tøvende skridt bevæger sig fremad." ⁽⁵⁰⁾

(47) S. W. C., side 274.

(48) S. W. C., side 324 og 337.

(49) S. W. C., side 170 og 301.

(50) S. W. C., side 257.

Disse store sten flyttes under store vanskeligheder med lutter bare hænder. Sådanne umenneskelige opgaver og forfærdelige levevilkår dræber folk i store masser.

Disse mennesker har bærer tålmodigt deres lod.
De forherliger deres almægtige Gud, indtil døden indtræffer og ender deres nød og lidelser.

"Nassyrew er en 42-årig tajik. Han sidder med lukede øjne.
Et smalt skæg løber ned af hans frisk arrede læber, hans pande er lille og smalNu står han oprejst og bukker sig ærbødigt - én gang - to gange - tre gange hans prangende kald til Gud blandt støv, cigaretskod og banderi." ⁽⁵¹⁾

(51) S. W. C., side 93.

Massen af bønderne, "kulakkerne", har det også utroligt hårdt. De er blevet revet væk fra deres jord, hjem og familie og tvinges til at udføre meningsløst og umenneskeligt arbejde.

"Endnu en transport med tyske bosættere ankommer ... kulakkerne blev ledt til arbejde, men de nægtede stædigt at gå i gang. Økserne og savene blev smidt, og der stod de i sneen, mens træerne faldt, savene pev og folk rendte rundt. Kulakkerne stod ubevægelige, indtil mørket langsomt krøb over sneen, og gule lejrballer opstod ... og derefter genlød deres bønner og salmer gennem mørket, der bamhjertigt indhyllede alt omkring dem" ⁽⁵²⁾

Tragisk er en bestemt bondes oplevelse. ". . . han gik forbi en upløjet mark, og triste erindringer begyndte at fylde hans sind. En flok kvæg kom frem, og blandt dem var der en kæmpe grå stud. Den gik hen til ham, muede og slikkede ømt hans hænder . . . bonden stod i sin sorg og pressede sit ansigt ind mod studens pande og begyndte at græde. . . ." ⁽⁵³⁾

Den kendsgerning, at bønder opstaldes sammen med kriminelle elementer, forværrer betingelserne i en ubærlig grad. "I nogle barakker er mord og manddrab blevet begået. Kriminelle gambler og spiller hasarderet, og de mister ofte deres madrationer en hel måned i forvejen. For at betale deres gæld, berøver de deres svagere medmennesker.

Undlader man at betale, mister man livet." ⁽⁵⁴⁾

Kvinder i arbejdslejrene

Uanset hvor hårdt og håbløst de fleste af disse fanger har det, så er de kvindelige fangers skæbne en uforlignelig elendighed.

Svage og skrøbelige, som de er, er de nødt til at udføre en lignende mængde arbejde, som deres mandlige medfanger udfører.

Hvordan disse kvinder lider gennem ydmygelse af deres feminine værdighed kan ikke beskrives med ord.

"De første dage efter deres ankomst, mestrer disse kvinder deres 'urok', men kun hvis de giver alt, de har. En af dem passerer en trillebør og spytter i retning af den med et skrækkeligt vredesudtryk i ansigtet. Vagten synes at være snarere forundret og kan kun råbe: 'men min kære . . . min kære!' " ⁽⁵⁵⁾

En kvindelig range rapporterer: "Jeg er så svag og tynd, at man kan tælle mine ribben, selv når jeg er iført mit fåreskind. Ingen af kvinderne i vores brigade var stærke. Jeg begyndte at skubbe trillebøren, men dæmningerne var stejle, og musklerne svigtede mig under den store belastning. Jeg havde lyst til bare at kaste ig ned på jorden og græde - græde . . ." ⁽⁵⁶⁾

Den 18. februar 1933 blev et dekret udstedt af GPU, der giver tilstrækkelige oplysninger om kvinderne i lejrenes position.

Bekendtgørelse nr. 54 (i forkortet form) fra chefastyrelsen af GPU, ansvarlig for Hvidehavskanalens træningslejr. GPU-stationen Medweshja-gora (bjørnebjerg):

1. I nogle lejre føres der dårligt tilsyn med de kvindelige kvarterer - de er utilstrækkeligt møbleret, og der findes meget uhygiejniske forhold.
2. De fleste kvindelige arbejdsenheder har intet køkken - madrationerne gives i tør og uforberedt tilstand, hvilket medfører underernæring.

(52) S. W. C., side 165.

(53) S. W. C., side 180.

(54) S. W. C., side 171.

(55) S. W. C., side 91.

(56) S. W. C., side 272.

De kvindelige fanger skal udføre lige så hårdt arbejde som deres mandlige medfanger. Trængslerne og ydmygelsen af deres feminine værdighed kan ikke beskrives.

1. De medicinske og hygiejniske tjenester er utilstrækkelige. Kvinderne får ikke altid lægebesøg, når behandling er nødvendig.
2. Medlemmer af lejradministrationen og også mandlige fanger viser ikke behørig hensynstagen mod kvinderne. De behandles hårdt og kynisk, og deres kvindelige værdighed krænkes ofte.
3. Som følge af de uhensigtsmæssige kulturelle instruktioner og utilstrækkelig hensyntagen til livsfornødenheder - finder vi: tyver, alkoholisme, kortspil og prostitution.⁽⁵⁷⁾ Hvad disse meget omhyggeligt formulerede sovjetiske erklæringer skjuler, ville selv ikke den mest levende fantasi kunne beskrive.

"Storm" i "Wodoras'del"⁽⁵⁸⁾

Som tidligere nævnt, undlod den sovjetiske regering med vilje at levere det nødvendige tekniske udstyr til opførelsen af Hvidehavskanalen.

Alligevel fastsatte den en tidsramme for projektet, der, på grund af naturforholdene og det utilstrækkelige udstyr, kun kunne betragtes som fantastisk og umuligt.

Denne korte tidsfrist, samt den uophørlige fremskyndelse af arbejderne, er blevet beskrevet af nogle forfattere, der har skrevet om Sovjetrusland, som meningsløs og blot fjas fra regeringens side.

Men i virkeligheden var det ikke en meningsløs leg. Lederne af Sovjetunionen var fuld ud klar over deres planers betydning, og denne kanals rædsler fungerede perfekt i henhold til det tilsigtede mål, nemlig udryddelsen af al nationalitet og alle de racemæssigt værdifulde elementer i det gamle Rusland.

(57) S. W. C., side 253.

(58) (Wodoras'del – et sted, hvor floden grener ud)

Jøden, Matwej Davidsohn Berman, i sin GPU uniform under en inspektion af tvangsljere ved Hvidehavskanalen (Berman til højre).

GPU havde fastslået, at kanalen skulle være afsluttet senest 1. maj 1933. Men i de tidlige dage af 1933 var det allerede en kendsgerning, at den fastsatte tidsramme ikke kunne overholdes. Fangernes bare hænder, der gennem sygdomme og underernæring var rene vrage, havde vist sig at være for svage i deres indædte kamp mod klipperne. Ikke desto mindre var GPU standhaftig i sin beslutning - tidsfristen skulle ikke ændres. Og igen dækkede bjerge af døde fanger kanalen. I foråret 1933 gav kammerat Jagoda den følgende ordre: "Medweshja-gora."

"Udviklingen af byggeriet af kanalen kræver, på trods af de foranstaltninger, der træffes for at forbedre lejrene og byggeriet selv, at der tages yderligere foranstaltninger for at sikre færdiggørelsen af kanalen til den 1. maj 1933. En ændring af denne tidsfrist vil ikke overvejes. Kanalen skal være klar den 1. maj.

"Jeg beordrer hermed følgende:

1. Hele det tjekanske samt administrative og tekniske korps erklæres underlagt militær undtagelsestilstand. Lejrafdelinger skal erstattes af militært personel under ledelse af særligt stærke tjekere. Som ekstra tilbehør til disse stabe, vil ingeniører blive udpeget, der vil regulere arbejdet for at opnå den nødvendige hastighed ...
2. Hvor det er muligt, skal der etableres treholdsskidt. Installationen af yderligere belysning og levering af materialer skal udføres tilsvarende.
3. Personer, der leverer falske rapporter om arbejdets forløb eller på anden måde deltager i nogen form for sabotage, vil blive retsforfulgt, uanset rang og stilling." ⁽⁵⁹⁾

(59) S. W. C., side 205.

De eksilerede arbejder midt i et ståhej af planker. Den enorme mængde jord og sten skal transporteres med blot trillebører. De arbejder ofte i 48 timer, uden afbrydelse, indtil de kollapser.

En særlig vanskelig situation havde udviklet sig ved søerne "Wadlosero" og "Matkosero". Der måtte skabes en forbindelse mellem disse to søer, hvis byggeriet skulle kunne blive færdigt til den 1. maj 1933. Dette bindeled blev kaldt "Wodoras'del".

GPUs centraladministration udsendte derfor følgende ordre:

"Til alle chefer i de forskellige afdelinger, det tekniske personel og kanaltropper!
En konstruktionsstorm deklarerer hermed. Ved Wodoras'del skal kampen påtage sig advarselskarakter. Stormen påbegyndes den 7. januar og udføres af personalet!" ⁽⁶⁰⁾

Tredive tusinde tvangsarbejdere fra de forskellige lejre blev overført til Wodoras'del. Her skulle de indkvarteres i udgravninger, der tjente som barakker, og telte ville ikke blive leveret (i kolde januar!). ⁽⁶¹⁾

Et slogan blev valgt og vedtaget:

"Vi må lave kolde januar til en herlig varm juni!". En nådesløs kamp blev erklæret mod alle uarbejdsvillige.

Stormen begynder den 7. januar... "nu kender folket, stenene og klipperne ingen hvile." ⁽⁶³⁾

"Fangerne står i det iskolde vand - de er halvfrosne. De arbejder nætter, hvilket ikke betyder, at de sover i dagtimerne." ⁽⁶³⁾

Fangerne arbejder febrilsk. De ligger 150 til 160 procent over de faste standarder ...

"De rydder jorden i 48 timer uden pauser eller søvn. De vakler slumrende og søvnige ind i barakken med hovederne svingende som et symptom på at svæve mellem at sove og at være vågen ... De føler stadig trillebørens håndtag i deres hænder." ⁽⁶⁵⁾

"En person kollapser og sover i fem minutter. Derefter administreres koldt vand - han gnider de hævede øjenlåg og - arbejder videre." ⁽⁶⁶⁾

Tjekisterne kører med djævelsk vanvid fangerne videre og videre - flere og flere mennesker kollapser, udmattet og ligeglade. De frygter hverken pisk eller kugle. Og så tyr deres torturbøddler til nye metoder - disse udmattede og apatiske ofres nerver skal vækkes.

Stormens anden dag er overstået. Det er midnat. Fangerne ryster af hårdt arbejde og kulde. Så viser "agit-brigaden" sig (agitationsbrigaden).

I søgelysets grelle stråler synger disse agit-brigader deres provokerende sange. Gennem megafoner springer korte og gennemskærende sætninger ind i mørket, og orkestret spiller tilskyndelsesmarcher... Og fangerne skynder sig videre og videre ...

Hurtigere! Hurtigere! forlanger orkestret! Hurtigere! synger agit-brigaden

De synger uafbrudt i 16 timer med hæse stemmer. Ingen lytter, og ingen er interesseret i at forstå sangene. ⁽⁶⁶⁾

Men arbejdet fortsætter ... Wodoras'del-arbejderne har ikke spist eller sovet i 48 timer.

Heste kollapser ⁽⁶⁸⁾, men fangerne bliver ved

(60) S. W. C., side 269.

(61) S. W. C., side 272.

(62) S. W. C., side 273.

(63) S. W. C., side 274.

(64) S. W. C., side 280.

(65) S. W. C., side 284.

(66) S. W. C., side 292.

(67) S. W. C., side 284.

(68) S. W. C., side 284.

Volga-Moskva-Kanalen. GPU's jødiske administration er indkvarteret bag denne fæstnings væg.

GPU's jødiske bødler kræver flere ofre. Reserver skal bringes til stedet. Og således høres Moskvas utålmodige og rasende stemme:

"I overensstemmelse med bekendtgørelse nr. 1 til Hvidehavskanalens chefadministration, underlægges hele byggeriet hermed militær undtagelsestilstand. 'Storm' skal overholdes, indtil kanalens færdiggørelse!"

Vejret er nu elendigt - regn, sne, frost og slud.

Fødderne klister sig til den drivvåde jord, støvlerne er tunge, tøjet dryppende vådt og fryser sig stift med isskorper . Alle kvinder fra vaskerier, køkkener, og kontorer sættes i arbejde - alle tvinges udenfor. ⁽⁶⁹⁾

200 til 210 procent over de daglige standarder er allerede nået.

Og stormen fortsætter stadig. **BJERGE AF DØDE MÆND OG KVINDER DÆKKER HELE STEDET.**

Opførelsen af Hvidehavskanalen, og især stormen ved Wodoras'del i foråret 1933 vil i al evighed udgøre en af de mest grufule episoder i menneskets historie. En blodig vidnesbyrd om jødisk udslættelse - vilje og gennemført ondskab.

(69) S. W. C., side 284.

(70) S. W. C., side 286.

Indgang til lejren ved Volga-Moskva-Kanalen. Lejren er tæt bevogtet af GPU mænd.

Opførelsen af Hvidehavskanalen er kun et enkelt eksempel på tvangslejrene.

Denne kanal er nu færdig. Men op til dagen i dag eksisterer der mange lejre, i fjerntliggende steder i Sovjetunionen, som er lutter pinesteder med ubeskrivelige lidelser, og som udfylder en periode med overgang til en fredelig og forløsende verden udenfor for millioner af mennesker.

Nye kanaler er ved at blive planlagt og bygget - nye området bliver ryddet, og selv ved den færdige Hvidehavskanal arbejder tusindvis af eksilerede stadig. ⁽⁷²⁾

Det bedst kendte foretagende af denne slags er sandsynligvis Volga-Moskva-kanalen. Arbejdet med dette projekt blev påbegyndt i 1932. Dens færdiggørelse forventes at finde sted i Efter færdiggørelsen af Hvidehavskanalen blev administrationen af dette Volga-projekt overført til de samme "hårdhændede" tjekister af den jødiske race, der havde bevist deres evne ved Hvidehavskanalen: Kagan, Firin, Afanasjew og andre. ⁽⁷³⁾

Dette foretagende er under særligt protektorat af Lazarus Mosessohn Kaganowitch, diktatoren Josef Stalins højerhånd og svigerfar.

Med opførelsen af denne kanal tilbød endnu en mulighed sig selv for at overføre "uønskede" ind i den næste verden, da enorme mængder af jord vil skulle forskydes. ⁽⁷⁴⁾

Det hævdes ofte, at Sovjetunionen er i en udviklingsproces, og at tvangslejrene vil forsvinde lidt efter lidt. Denne antagelse er ubegrundet og forkert.

(71) "Isvestija", 12. oktober 1935.

(72) "Pravda", 2. august 1935.

(73) "Isvestija", 9. september 1935.

I modsætning til dette udsagn, skyder nye lejre op overalt i det vidtstrakte Sovjetunionen. "Unionen til opførelse af motorveje" blev, for eksempel, opløst den 23. oktober 1935.⁽⁷⁵⁾

Og den 23. oktober 1935 fik Tsheha-GPU overdraget administrationen af hele projektet af motorveje.⁽⁷⁶⁾

Millioner af mennesker er nu svundet bort i verdens første marxistiske stat. Og millioner vil blive nødt til at ofre deres liv under den jødiske dominans, så længe dette djævelske system tillades sin eksistens.

(Trykt i USA)

(74) Compilation of decrees U. S. S. R. 1935 I. nr. 56.

(75) Compilation of decrees U. S. S. R. 1935 I. nr. 56.

DEFENDER PUBLISHERS
Wichita Kansas